

Sbírka zákonů

republiky Československé

Částka 16.

Vydána dne 19. července 1955

Cena 30 haléřů

OBSAH:

32. Vyhláška o Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia.

32.

Vyhláška ministra zahraničních věcí

ze dne 28. dubna 1955

o Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia.

Na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů byla sjednána Úmluva o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8. prosince 1948

Československo učinilo při podpisu úmluvy tyto výhrady:

a) Pokud jde o článek IX úmluvy:

„Československo se nepovažuje vázáno ustanovením článku IX, podle něhož spory mezi smluvními stranami o výklad, použití nebo provádění této úmluvy budou na žádost jedné sporné strany předloženy Mezinárodnímu soudnímu dvoru, a prohlašuje, že pokud jde o jurisdikci Mezinárodního soudního dvora ve sporech o výklad, použití nebo provádění úmluvy, Československo bude, jako až doposud, státi na stanovisku, že v každém jednotlivém případě bude třeba dohody všech sporných stran pro předložení každého sporu k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru.“

b) Pokud jde o článek XII úmluvy:

„Československo prohlašuje, že nesouhlasí s článkem XII úmluvy a je toho ná-

zoru, že všechna ustanovení úmluvy mají se vztahovati na nesamosprávná území v to počítaje území pod poručenskou správou.“

Národní shromáždění projevilo se zmíněnou úmluvou souhlas dne 22. února 1950 s výhradami, které byly učiněny při podpisu. Úmluva byla ratifikována presidentem republiky dne 24. října 1950 a ratifikační listiny byly uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů dne 21. prosince 1950. Při ratifikaci Československo potvrdilo výhrady připojené při podpisu úmluvy.

Podle svého článku XIII nabyla tato úmluva účinnosti devadesátým dnem ode dne uložení dvacáté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, t. j. dnem 12. ledna 1951

Kromě Československa jsou touto úmluvou až dosud vázány tyto státy: Austrálie (s platností též pro všechna území, za jejichž zahraniční styky Austrálie jest odpovědná), Belgie (s platností též pro území Belgického Konga a pro poručenská území Ruanda-Urundi), Běloruská sovětská socialistická republika (s výhradami), Brazílie, Bulharsko (s výhradami), Ceylon, Costa Rica, Dánsko, Ecuador, Egypt, El Salvador, Etiopie, Filipiny (s výhradami), Francie, Guatemala, Haiti, Honduras, Chile, Island, Itálie, Izrael, Jordánsko, Jugoslavie, Kambodža, Kanada, Kuba, Laos, Libanon, Libérie, Maďarsko (s výhradami), Mexiko, Monaco, Německá spolková

republika, Nicaragua, Norsko, Panama, Polsko (s výhradami), Rumunsko (s výhradami), Řecko, Saudská Arabie, Svaz sovětských socialistických republik (s výhradami), Švédsko, Turecko, Ukrajinská sovětská socialistická republika (s výhradami), Vietnam (jižní).

Český překlad Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia se vyhlašuje jako samostatná část Přílohy ke Sbírce zákonů.*)

David v. r.

*) Na straně 1.

Příloha Sbírky zákonů republiky Československé

Příloha k částce 16. Vydána dne 19. července 1955

Cena 50 haléřů

OBSAH:

Úmluva o zabránění a trestání zločinu genocidia.

*Příloha vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 32/1955 Sb.,
o Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia.*

(Překlad)

ÚMLUVA O ZABRÁNĚNÍ A TRESTÁNÍ ZLOČINU GENOCIDIA

Smluvní strany

se zřekl¹em k tomu, že Valné shromáždění Organizace spojených národů prohlásilo v rezoluci 96/1 ze dne 11. prosince 1948 genocidium za zločin podle mezinárodního práva, přířící se duchu a cílům Organizace spojených národů a zavržčný civilisovaným světem.

a vědomí, že genocidium způsobilo lidstvu ve všech ohledech dějin velké ztráty a

v přesvědčení, že k osvobození lidstva od tak odpornej metody je nezbytná mezinárodní spolupráce,

dohodily se na těchto ustanoveních:

Článek I.

Smluvní strany potvrzují, že genocidium, ať spáchané v míru nebo za války, je zločinem

podle mezinárodního práva a zavazují se proto zabráňovat mu a trestat jej.

Článek II.

V této Úmluvě se genocidiem rozumí kterékoli z níže uvedených činů, spáchaných v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národnost, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou:

- a) usmrcení příslušníků takové skupiny;
- b) způsobení těžkých tělesných ublížení nebo duševních poruch členům takové skupiny;
- c) úmyslné uvedení kterékoliv skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení;
- d) opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí;
- e) násilné převádění dětí z jedné skupiny do jiné.

Článek III.

Trestné jsou tyto činy:

- a) genocidium;
- b) spolčení k spáchání genocidia;
- c) přímé a veřejné podněcování k spáchání genocidia;
- d) pokus spáchání genocidia;
- e) účastenství na genocidiu.

Článek IV.

Osoby, páchařící genocidium nebo kterýkoli z ostatních činů vypočtených v článku III, podléhají trestu bez ohledu na to, jde-li o ústavně odpovědná vládní činitele, veřejné úředníky nebo osoby soukromé.

Článek V.

Smluvní strany se zavazují, že učiní ve shodě se svými příslušnými ústavami nutná zákonodárná opatření, aby zajistily účinnost ustanovení této Úmluvy, a že zejména učiní účinné tresty proti osobám, spáchavším genocidium nebo kterýkoli z ostatních činů vypočtených v článku III.

Článek VI.

Osoby obviněné v genocidia nebo z kterýchkoli jiných činů vypočtených v článku III, mají být souzeny příslušným soudem toho státu, na jehož území byl tento čin spáchán, nebo takovým mezinárodním trestním soudem, který může být příslušný pro ty smluvní strany, jež uznaly jeho pravomoc.

Článek VII.

Pokud jde o vydávání provinilců, genocidium a ostatní činy vypočtené v článku III nepokládají se za zločiny politické.

Smluvní strany se zavazují povolovat vydávání v takových případech, podle svého zákonodárství a podle platných smluv.

Článek VIII.

Každá smluvní strana může požádat příslušný orgán Organizace spojených národů, aby v souhlase s ustanoveními Charty Organizace spojených národů učinil všechna opatření, jež by považoval za nutná k zabránění

a potlačení páchaří genocidia nebo kteréhokoliv z ostatních činů vypočtených v článku III

Článek IX.

Spory mezi smluvními stranami týkající se výkladu, provádění nebo plnění této Úmluvy, včetně sporů týkajících se odpovědnosti stáří za genocidium nebo za kterýkoli z ostatních činů vypočtených v článku III, předkládají se na žádost kterékoli sporné strany k projednání Mezinárodnímu soudnímu dvoru.

Článek X.

Tato Úmluva, jejíž znění anglické, čínské, francouzské, španělské a ruské mají stejnou platnost, bude datována dnem 9. prosince 1948.

Článek XI.

Tato Úmluva bude do 31. prosince 1949 otevřena k podpisu jménem kteréhokoli členského státu Organizace spojených národů, jakž i kteréhokoli státu nečlenského, ježž Valne shromáždění pozve k podpisu.

Tato Úmluva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny se uloží u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Počínaje dnem 1. ledna 1950 bude mocti přistoupit k této Úmluvě kterýkoli členský stát Organizace spojených národů, jakž i kterýkoli nečlenský stát, který dostane svrchu uvedené pozvání.

Listiny o přistoupení se uloží u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek XII.

Kterákoli smluvní strana může kdykoli oznámením zasláným generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů rozšířit používání této Úmluvy na všechna nebo některá území, za jejichž zahraniční styky odpovídá.

Článek XIII.

Jakmile bude u generálního tajemníka uloženo prvních dvacet ratifikačních listin nebo listin o přistoupení, sepíše o tom generální tajemník protokol, jehož opis zašle všem členským státům Organizace spojených národů a státům nečlenským uvedeným v článku XI.

Tato Úmluva nabude účinnosti devadesátého dne ode dne uložení dvacáté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Ratifikační listiny nebo listiny o přístupu došlé po nabytí účinnosti této Úmluvy, nabudou účinnosti devadesátým dnem ode dne uložení u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek XIV.

Tato Úmluva platí po dobu deseti let ode dne, kdy nabude účinnosti.

Zůstane v platnosti po další pětiletá období pro ty smluvní strany, které jí nevypovědí alespoň šest měsíců před uplynutím příslušného období její platnosti.

Výpověď se provede písemným oznámením zaslaným generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů.

Článek XV

Klesne-li v důsledku výpovědi počet smluvních stran této Úmluvy pod šestnáct, nebude Úmluva platnost dnem, kdy poslední výpověď nabude účinnosti.

Článek XVI.

Žádost o revizi této Úmluvy může kdykoli vznéstli kterákoliv smluvní strana písemným oznámením zaslaným generálnímu tajemníkovi.

Vázné shromáždění rozhodne, zda a jaká opatření nutno učinit o takové žádosti.

Článek XVII.

Generální tajemník Organizace spojených národů vyrozumí všechny členské státy Organizace spojených národů a nečlenské státy uvedené v článku XI.

- a) o všech pulpisech, ratifikačních a přistupných došlých podle článku XI;
- b) o všech oznámeních došlých podle článku XII;
- c) o dni, kdy tato Úmluva nabude účinnosti podle článku XIII;
- d) o výpovědích došlých podle článku XIV;
- e) o zrušení Úmluvy podle článku XV;
- f) o oznámeních došlých podle článku XVI.

Článek XVIII.

Original této Úmluvy bude uložen v archivu Organizace spojených národů.

Ověřené opisy Úmluvy se ruzešlou všem členským státům Organizace spojených národů a nečlenským státům uvedeným v článku XI.

Článek XIX

Tato Úmluva bude v den, kdy nabude účinnosti, zapsána do rejstříku generálním tajemníkem Organizace spojených národů.